

14. Søster Sara

For Søster Sara betød Rummene noget helt andet end adspredelse. Faktisk var adspredelse det sidste hun ville have brugt dem til, ordet var meningsløst i hendes liv.

Nej. Rummene var hendes redning, hendes mulighed for omsider at nå frem til Gud.

Søster Sara havde været nonne hele sit liv. Naturligvis ikke som barn, ikke som ung pige, men i sindet siden hun opnåede åndelig bevidsthed. Hun havde altid vidst at hun ville være – allerede var – nonne.

Men det var ikke nok. Hun havde plads til mange mål i sit liv. Hun var kun en ung nonne da Katastrofen indtraf, men hun havde planer. Hun ville til udlandet, hun ville rejse, hun ville se Paven. Og frem for alt ville hun prøve en pilgrimsvandring.

Målet for vandringen havde hun for længst udvalgt sig: Santiago de Compostela, hjemsted for apostlen Jakobs gravsted. Der var selvfølgelig andre mulige pilgrimsruter, men denne forekom hende mest passende, måske på grund af dens lange forhistorie med pilgrimsvandringer siden den tidlige middelalder. Det fascinerede hende at tænke på at folk i tider uden andre transportmidler end fødder og måske en enkelt hest var draget så langt for at vise deres kærlighed til Gud.

Hun havde læst så meget om vandringen, tænkt så meget på den, forberedt sig så meget – selv en del fransk og spansk havde hun lært. Vandreskoene var indkøbt, ligeså vandrestaven, rygsækken, guidebogen.

Hun skulle have overnattet på de mange små herberger, mødt andre ligesindede, nogle religiøse, andre måske ikke. Det betød ikke noget. Søster Sara gik ikke så forfærdelig meget op i folks udvendige gudsyrdelse. Hun havde den klare opfattelse at da Gud

havde skabt mennesket i sit billede, havde han nok også en plan for hvordan Han skulle nå ind til det inderste af hver af os.

Søster Sara skulle være travet af sted hver dag, ligeglad med vejr og vind – måske ikke helt ligeglad. Nogle dage kunne man vel godt holde sig indenfor i herberget og bare tale med de andre indtil uvejret var overstået. Men ellers skulle hun af sted. Det havde været hendes klare plan i flere år at så snart hendes indvielse til nonne var overstået, skulle hun af sted.

Hun nåede da også at blive novice og også at få aflagt de endelige løfter. Men hun kunne ikke tage af sted omgående – der var arbejde i klostret, i børnehaven, skolen, forpligtelser. Abbedissen var forstående, og Søster Sara fik løfte om at kunne rejse året efter. Og da det alligevel ikke kunne lade sig gøre, så året efter. Og året efter dette.

Men så kom Katastrofen. Abbedissen var ikke mere, klostret var ikke mere. Søster Sara var stadig. Hun forstod ikke meningen med Forandringen og blev efterhånden overbevist om at der ikke havde været nogen mening.

Det betød ikke noget for hendes forhold til Gud. Søster Sara var en oplyst katolik, hvis man ellers kunne bruge udtrykket oplyst om en religion baseret på overtro. Men selv om Søster Sara betragtede sig selv om troende, havde hun aldrig fundet det nødvendigt at være blindt troende. Evolutionsteorien forekom hende logisk, og selv om Kirken officielt kun anerkendte Big Bang under forudsætning af at det var Gud der stod bag, mente Søster Sara ikke det betød Han også stod bag noget så tilfældigt som en asteroides sammenstød med Jorden. Det var hvad det var, og menneskene måtte håndtere det så klogt og menneskeligt som muligt.

Men hun ville stadig gerne på pilgrimsvandring.

I kuplen var der ikke meget plads til nogen pilgrimsvandring. Man kunne selvfølgelig gå omkring, endda temmelig meget, men der var ikke meget at se. Langt de fleste huse var bygget efter samme skabelon og var tydeligt præget af hastværk kombineret med mangel på gode byggematerialer. Samtidig var de placeret efter et stringent system, der undertiden fik hende til at fare vild. Kun de markante biotektårne i den sydlige del gjorde det muligt at orientere sig.

Søster Sara passede sine pligter i kolonien så godt som nogen, men hun brød sig ikke om at bevæge sig rundt i kuplen. Der var ikke mange andre religiøse tilbage, og hun syntes folk så skævt til hendes nonnedragt. Katastrofen havde revet religionen med sig, og kun få af de tidligere troende havde Søster Saras evne til at se udviklingen i et større perspektiv.

Det var heldigt nok at det stædige, lille katolske samfund overhovedet havde fået lov til at have et kapel med mulighed for jævnlige sammenkomster, der selvfølgelig ikke kunne erstatte en messe overhovedet. Men dog lidt. Året før havde de fået vitro-kontakt med et lidt større katolsk samfund i en udenlandsk kuppel, og lige så stille havde de fundet ud af at afholde virtuelle messer. De kunne lige akkurat forstå den udenlandske præst, fader Dominique, og de latinske ord var jo de samme overalt. Størst problem havde nadveren givet. Kunne præsten virkelig gennem vitroen forvandle brødet og vinen til Kristi legeme?

De havde diskuteret det og var blevet enige om at det kunne han. Brødet og vinen var inden for hans synsfelt og miraklet ville ske.

Stadig havde det føltes lidt forkert at træde frem foran vitroen og selv tage hostien og vinen. Men nu, efter mere end et år, føltes det godt. Som én gang om ugen at få lov til at vende hjem, få trøst og opmuntring, hvorefter man kunne drage ud igen.

Det var den udenlandske præst der havde fortalt Søster Sara om muligheden for at gå på virtuel pilgrimsvandring. Han skulle selv af sted snart – måske hun ville med?

Det store CaminoRum var blevet til i et samarbejde mellem flere kupler. Ruten var blevet genskabt ud fra billeder og beretninger, og den var gjort så autentisk som muligt.

Helt autentisk kunne den naturligvis ikke blive. Men de havde gjort det så godt som muligt. Caminoen krævede ikke opkobling gennem en spilkapsel, men derimod gennem et avanceret løbebånd, det man kaldte et simulationsbånd eller bare et simbånd. Det var bredere end et løbebånd, således at man ikke blot gik fremad, men faktisk kunne bevæge sig i alle retninger. Simbåndet fulgte endvidere rutens højde, således at man gik opad når ruten gik opad, nedad når den gik nedad. Mens man gik, kunne man se de andre

vandrerens avatarer omkring sig, hvis der altså var nogen på ens del af ruten.

Frem for alt gik man. Der var ingen snyderi, ingen mulighed for ikke at gå alle Caminoens over 800 kilometer fra Frankrig til Spanien.

For at gøre illusionen så perfekt som mulig, krævede Rummet at man bar en VR-hjelm og at man vandrede hver eneste dag. VR-hjelmen var en lidt større udgave af den tilsvarende til en sansedragt, men den var let og behagelig at have på. Den gjorde det muligt at have frit udsyn, at høre alt hvad der skete – og selv at tale. Programmet tillod op til en halv times pause ad gangen under vandringen. Her kunne man sætte sig og tale med de andre vandrerere. Man kunne selvfølgelig også tale mens man gik. CaminoRummet efterlignede så godt som muligt virkeligheden, og derfor kunne man tale med de nærmeste, men naturligvis ikke med de pilgrimme der var lidt længere væk.

I modsætning til før i tiden, hvor hun tålmodigt havde måttet vente på Abbedissens tilladelse, kunne Søster Sara nu selv bestemme sin pilgrimsvandring. Det største problem var simbåndet og det afsondrede lokale, men Kuppelrådet var overraskende imødekomende da menigheden henvendte sig, og hun fik sit ønske opfyldt. Menigheden hjalp også med det praktiske, og simbåndet blev installeret i et lille siderum til deres kapel.

Caminoen åbnede kort tid efter ceremonien i Nyblos. Søster Sara havde ikke længere de vandresko eller det udstyr hun havde købt sig som ung nonne, men det gjorde ikke noget. Hun skulle alligevel ikke overnatte væk fra sin egen seng, og der fulgte særlige sko med simbåndet, som både var solide og behagelige. Det eneste virkelig væsentlige havde hun dog stadig med sig – den symbolske muslingeskal, som hun nu omsider kunne sætte fast på sin lille ryg-sæk både fysisk og virtuelt.

De andre medlemmer af det lille katolske samfund fulgte hende hen til simbåndet på den første dag. Det var om aftenen, for dagens arbejde skulle naturligvis være overstået. Men det var egentlig kun heldigt, for det betød at Søster Sara kunne vandre sammen med trosfæller fra den anden side af Jorden og naturligvis fader Dominique.

Hun vinkede farvel til sine venner og gik ind i det lille, mørke rum, hvor simbåndet stod parat. Tog hjelmen på og steg op på båndet, hvor hun lagde hånden på læseren indtil det tilfredsstillende klik fortalte hende at indlæsningen var overstået. Søster Sara var nu inde i Rummene.

Hun holdt alligevel lidt forsigtigt fast i simbåndets håndtag, glad for sikkerhedssystemet, der vist nok gjorde det umuligt for hende at glide helt af båndet og slå sig.

Hun havde prøvet det før, var blevet introduceret til systemet. Derfor vidste hun at hun først kom til forRummet, og at hun dér bare skulle bede Feen – eller hvem der måtte være der – om at vise sig videre til CaminoRummet. Hun gjorde det, og trådte forsigtigt gennem døren.

Frankrig åbnede sig omkring hende. Fader Dominique stod allerede parat – hans avatar så lig ham selv at Søster Sara med det samme kunne genkende ham. Andre vandrere fra andre kupler både smilede og vinkede til hende, og Søster Sara vinkede tilbage.

Så begyndte hun at gå.